

Nr 1177

**av herrar Hagberg och Hallgren
angående förläggningen av semestertid, m. m.**

I motion nr 1010 vid 1972 års riksdag föreslogs att riksdagen skulle uttala sig för bl. a. ändring av semesterlagen beträffande semesterns förläggning. Vidare att lönearbetarna skulle erhålla ränta på semesterersättningen samt att de i skiftschemat ingående fridagarna under semestern för arbetare i kontinuerligt skiftarbete frånräknas som semesterdagar.

Socialutskottets majoritet avslog dessa motionsyrkanden med motive- ring i första hand att Nordiska rådet tillsatt ett nordiskt ämbetsmanna- utskott som fått till uppgift att utarbeta förslag om samordnande av semesterlagstiftningen i de nordiska länderna.

Den omständigheten att ett ämbetsmannautskott fått uppdraget att utreda dessa frågor samordnande kan enligt vår mening inte få utgöra något hinder för att den svenska riksdagen uttalar sig för en sådan ändring om skäl talar härför. Semesterlagstiftningen i Sverige är enligt vår mening i behov av förändringar på de punkter vi föreslagit.

Med hänvisning till att rätt att uppbära ränta på den intjänta semesterersättningen eller semesterlönen skulle nödvändiggöra införande av ett semesterkassasystem och i förening härmed administrativa svårigheter avstyrktes motionskravet härom vid behandlingen av frågan vid 1972 års riksdag. Dessa invändningar kan enligt vår mening inte tillmätas avgörande betydelse.

Beträffande semesterns förläggning finns i semesterlagens paragraf 10 fastslaget att arbetsköparen bestämmer när semester skall utgå. Detta förhållande är otillbörligt med tanke på att debatten om företagsdemo- krati och demokratiseringen av arbetslivet kretsat just kring kraven om större medbestämmanderätt för lönearbetarna. Dessa meningar har framförts både från socialdemokratiskt och visst borgerligt håll. Att lönearbetarna i lag får fastslaget att semestern skall förläggas under sommarmånaderna juni, juli och augusti bör därför framstå som ett rättvisekrav. Möjlighet bör givetvis ges att överenskomma om annan tid. Det ger lönearbetarna en starkare ställning vid överläggningar om semesterns förläggning. Kan man inte komma överens om annan tid för semesterns förläggning gäller den lagstadgade rätten. Arbetsköparnas möjlighet att även här diktera försvinner.

Vårt krav om att lönearbetarna skall erhålla ränta på semesterersätt- ningen och semesterlönen är också väl motiverat. Nu rådande förhållande att arbetsköparna får tillgodogöra sig ränta på semesterersättningar som lönearbetarna inarbetat under kvalificeringsåret är helt oskälig. Röntan bör rimligtvis tillfalla dem som har pengarna till godo, dvs. lönearbetarna,

som under föregående år intjänat dessa pengar.

Samma förhållande råder då det gäller arbetare i kontinuerligt skiftarbete som kompensation för ett ytterst obekvämt arbetstidsschema erhållit viss ledighet. Det är ett renlighetskrav att semesterlagen inte är så utformad att arbetsköparna ges rätt att med stöd av lagen ta tillbaka förmåner som lönearbetarna förhandlat sig till. Kravet på att s. k. fridagar inte skall inräknas i semestern är därför väl motiverat.

Med hänvisning till det anförda föreslås

att riksdagen uttalar sig för följande ändringar och tillägg i semesterlagen och hos regeringen hemställer om utarbetandet av erforderlig lagtext:

1. att semesterlagens paragraf 10 ändras så att den föreskriver semester under månaderna juni, juli och augusti och att undantag från denna tid kan göras därest de lokala parterna på arbetsmarknaden så överenskommer,
2. att den anställde skall kunna tillgodogöra sig ränteinkomster på sin semesterlön och semesterersättning i enlighet med vad i motionen anförts,
3. att de i skiftschemat ingående fridagarna under semestern för arbetare i kontinuerligt skiftarbete frånräknas som semesterdagar.

Stockholm i januari 1973

LARS-OVE HAGBERG (vpk)

KARL HALLGREN (vpk)

